

(ก.3)

คำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

สำเนาถูกต้อง

คดีหมายเลขคำที่ ๖๗๑ / ๒๕ ๕๔

(นายทรงชัย ประสารนวินิช)

ศาลปกครอง กลาง

อัยการอาวุโส

วันที่ ๑๗ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕ ๕๔

ระหว่าง

นายรัชฎ์วาริน สุขะพิสิษฐ์ ที่ ๑ กับพวกรวม ๒ คน ผู้ฟ้องคดี

คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ ที่ ๑ กับพวกรวม ๒ คน ผู้ถูกฟ้องคดี

ข้าพเจ้า นายทรงชัย ประสารนวินิช พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีปกครอง ๔

ผู้รับมอบอำนาจดำเนินคดีปกครองแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

เกิดวันที่ _____ เดือน _____ พ.ศ. ๒๕ _____ อายุ _____ ปี

อยู่บ้านเลขที่ _____ สำนักงานคดีปกครอง สำนักงานอัยการสูงสุด เลขที่ ๑๒๐ หมู่ที่ _____

ถนน _____ แขวง _____ (ศูนย์ราชการฯ) ต.รอก/ซอย _____ - _____ ใกล้เคียง _____ - _____

ตำบล/แขวง _____ หมู่สองห้อง _____ อำเภอ/เขต _____ หลักสี่ _____ จังหวัด กรุงเทพมหานคร

รหัสไปรษณีย์ ๑๐๒๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๑๔๒-๑๕๗๕ ได้ทราบคำฟ้องตลอดแล้ว

ขอให้การตามที่กล่าวต่อไปนี้

ตามที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองยื่นคำฟ้องฉบับลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๔ โดยกล่าวอ้างเหตุผลหลายประการว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติและคำสั่งไม่อนุญาตให้นำภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard ออกฉาย ให้เช่า ฯ หรือ จำหน่ายในราชอาณาจักร โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติในการประชุมพิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ โดยมีชอบ โดยทั้งกระบวนการออกคำสั่งทางปกครอง นั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมิได้ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีโอกาสชี้แจงข้อเท็จจริงหรือโต้แย้งแสดงพยานหลักฐาน / มิได้รับชมภาพยนตร์ทั้งเรื่องพร้อมทั้งค้นหาข้อมูลของคำว่า "ศีลธรรมอันดีของประชาชน"... / ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอ่านแต่เนื้อเรื่องย่อพร้อมกับออกคำสั่งไปตามคำแนะนำของคณะกรรมการฯ การออกคำสั่งฯ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายและมิได้แสดงเหตุผลในคำสั่งที่ไม่อนุญาตให้ฉายภาพยนตร์ ฯลฯ จึงขอให้ศาลปกครองกลางเพิกถอนมติและคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ไม่อนุญาตให้ฉายภาพยนตร์เรื่องที่พิพาทในคดีนี้ฯ และขอให้เพิกถอนมติการประชุมที่ ๑๑ / ๒๕๕๓ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเพิกถอนหนังสือกระทรวงวัฒนธรรมที่ ๐๒๐๔.๑/ ๓๖๘๐ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๓ พร้อมทั้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองร่วมกันชดเชยค่าเสียหายจากการออกคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายฯ.....เป็นเงินจำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑

และต่อมาศาลปกครองกลางได้มีหมายแจ้งคำสั่งศาลลงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทำคำให้การด้วยว่า ภาพยนตร์เรื่องต่างๆที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ อ้างในคำฟ้องว่าได้รับอนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้ฉายในราชอาณาจักรได้ โดยจัดประเภทตามมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง (๑) ถึง (๖) แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ รวม ๑๗ เรื่อง นั้น ถูกต้องตรงกับมติในการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หรือไม่อย่างไร นั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้การคัดค้านคำฟ้องตามลำดับดังนี้

ข้อ ๑. ในเรื่องสถานะของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ / ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ คณะที่ ๒ ตามมาตรา ๑๖ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมตามข้อเสนอของคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ ตามมาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ จำนวนทั้งสิ้น ๗ คน มีอำนาจหน้าที่ ตรวจสอบพิจารณาและกำหนดประเภทภาพยนตร์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ตามมาตรา ๑๘(๒) แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งดำเนินการตรวจสอบพิจารณาและอนุญาตตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ ประกอบกับประกาศคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์ในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และสื่อโฆษณา พ.ศ. ๒๕๕๒ เอกสารท้ายคำให้การหมายเลข ๑

ข้อ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้การชี้แจงรายละเอียดการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ เรื่อง Insects in the Backyard ที่เป็นข้อพิพาทของคดี ดังต่อไปนี้

๒.๑ เดิมบริษัท ป๊อป พิคเจอร์ จำกัด ได้ยื่นคำขออนุญาตนำภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard ออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติ ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปรากฏตามเอกสารท้ายคำให้การหมายเลข ๒ เมื่อ ได้ตรวจคำขอพร้อมด้วยเอกสารหลักฐานแล้ว ได้ตรวจพิจารณาภาพยนตร์โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จำนวน ๖ คน จากทั้งหมด ๗ คน จึงมีองค์ประชุมจำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของกรรมการทั้งหมดตามที่กำหนดไว้ มาตรา ๑๕ ซึ่งให้นำความในมาตรา ๑๔ มาใช้บังคับโดยอนุโลม ซึ่งเมื่อได้ดูเนื้อหาของสาระของภาพยนตร์เรื่องนี้จนจบเรื่องแล้ว ได้มีการประชุมร่วมกันในวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ และมีมติเป็นเอกฉันท์ไม่อนุญาต เนื่องจากมีเนื้อหาขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน ตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และได้แจ้งมติเหตุผลพร้อมแจ้งสิทธิในการอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ภายใน ๑๕ วันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง ตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ให้บริษัท ป๊อป พิคเจอร์ จำกัด ทราบเมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ซึ่งบริษัท ป๊อป พิคเจอร์ จำกัด ก็มีได้ยื่นอุทธรณ์แต่อย่างใด เอกสารท้ายคำให้การหมายเลข ๓

๒.๒ ภายหลังจากบริษัท ป๊อป พิคเจอร์ จำกัด ได้ยื่นคำขอดังกล่าวในข้อ ๒.๑ แล้ว ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ยื่นคำขออนุญาตนำภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard ออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อีกครั้งหนึ่ง และเมื่อได้ตรวจคำขอพร้อมด้วยเอกสารหลักฐานแล้วปรากฏว่า บริษัท ป๊อป พิคเจอร์ จำกัด เจ้าของลิขสิทธิ์เดิม ได้ตกลงร่วมกับผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ให้ลิขสิทธิ์การยื่นคำขออนุญาตในครั้งที่สอง รวมถึงลิขสิทธิ์การเข้าฉายและการจัดจำหน่ายภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard เป็นของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ แต่เพียงผู้เดียว หากเกิดความเสียหายอย่างใดขึ้นกับผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จะขอรับผิดชอบตามกฎหมายทุกกรณีตาม เอกสารท้ายคำให้การหมายเลข ๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทั้ง ๗ คน จึงได้ตรวจพิจารณาภาพยนตร์โดยได้ดูเนื้อหาของสาระของภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวจนจบเรื่องเช่นเดียวกับการตรวจครั้งแรก ปรากฏว่ามีเนื้อหาของสาระไม่แตกต่างไปจากภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard ที่บริษัท ป๊อป พิคเจอร์ จำกัด เจ้าของลิขสิทธิ์เดิมที่เคยเป็นผู้ยื่นคำขออนุญาต แต่มีเพียงประโยคที่ปรากฏตัวอักษรว่า “ ภาพยนตร์เรื่องนี้สร้างขึ้นจากจินตนาการของผู้สร้าง พฤติกรรมต่างๆ ของตัวละครในเรื่องเป็นเพียงเหตุการณ์สมมติ มิได้อ้างถึงบุคคลใดทั้งสิ้น โปรดใช้วิจารณญาณในการรับชม” ขึ้นปรากฏในตอนต้นก่อนเข้าชมเนื้อหาของสาระของภาพยนตร์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้ประชุมร่วมกัน

ในวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ โดยมีความเห็นว่า เนื้อหาสาระของภาพยนตร์เรื่องนี้ เน้นในเรื่องของการร่วมเพศมากเกินไป โดยเฉพาะมีฉากที่เห็นอวัยวะเพศในระหว่างการร่วมเพศ และเนื้อหามีการนำเสนอพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เช่น สอนให้เด็กหรือเยาวชนสูบบุหรี่หรือดื่มสุรา เป็นต้น ซึ่งไม่แตกต่างไปจากการตรวจพิจารณาภาพยนตร์เรื่องนี้ครั้งแรก จึงมีมติเป็นเอกฉันท์ไม่อนุญาต เพราะมีเนื้อหาขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน ตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เอกสารท้ายคำให้การหมายเลข ๕ และได้แจ้งมติพร้อมแจ้งสิทธิในการอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ภายใน ๑๕ วันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง ตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ทราบในวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ เอกสารท้ายคำให้การหมายเลข ๖ หลังจากที่ได้รับทราบมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แล้ว ในวันเดียวกันผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ยื่นอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๕

๒.๓ จากข้อเท็จจริงข้อ ๒.๑ และ ๒.๒ ดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่า บริษัท ป๊อป-พิคเจอร์ จำกัด เจ้าของลิขสิทธิ์เดิม ไม่ประสงค์ใช้สิทธิในการอุทธรณ์คำสั่งตามที่ได้แจ้งให้ทราบในการยื่นคำขออนุญาตครั้งแรกแต่อย่างใด และมีลักษณะที่บริษัท ป๊อป พิคเจอร์ จำกัด เจ้าของลิขสิทธิ์เดิมไม่ขอมีส่วนเกี่ยวข้องและไม่สนใจในคำสั่งไม่อนุญาตของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คงมีเพียงผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้ควบคุมการผลิตและผู้กำกับภาพยนตร์เรื่องนี้เท่านั้นที่ไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าว แต่ด้วยเหตุที่ไม่ใช่ผู้ยื่นคำขออนุญาตอันจะใช้สิทธิในการอุทธรณ์ได้ จึงตกลงทำหนังสือแสดงความเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ร่วมกับบริษัท ป๊อป พิคเจอร์ จำกัด และยื่นคำขอใหม่อีกครั้งโดยมิได้แก้ไขเปลี่ยนแปลงใดๆ ในเนื้อหาสาระของภาพยนตร์โดยประกอบกับการยื่นอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ซึ่งเป็นวันเดียวกับวันที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับทราบมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีเจตนายื่นอุทธรณ์ทันทีที่ได้รับทราบมติ โดยไม่ประสงค์ที่จะแก้ไขตัดทอนภาพยนตร์เรื่องนี้หรือขอเข้าพบผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อทราบถึงเหตุผลและแนวทางการแก้ไขภาพยนตร์ร่วมกันแต่อย่างใด ดังนั้น การยื่นคำขออนุญาตของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ โดยที่มีเนื้อหาสาระของภาพยนตร์ไม่แตกต่างไปจากภาพยนตร์เรื่องเดิมที่บริษัท ป๊อป พิคเจอร์ จำกัด ยื่นครั้งแรก จึงเป็นการยื่นคำขออนุญาตที่มีเจตนาเพียงต้องการสิทธิในการอุทธรณ์และสิทธิในการฟ้องคดีต่อศาลเท่านั้น ทั้งนี้ เพื่อสร้างกระแสให้มีผู้สนใจในภาพยนตร์เรื่องนี้มากขึ้น โดยผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีการเตรียมการในการดำเนินการเกี่ยวกับภาพยนตร์เรื่องนี้ไว้แล้ว ดังจะเห็นได้จากการที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้เดินทางมายังกรมส่งเสริมวัฒนธรรมเมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ เพื่อลงชื่อรับทราบมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พร้อมกับได้เชิญสื่อมวลชนและนักข่าวหลายประเภท มาร่วมจัดการแถลงข่าวของ

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เกี่ยวกับการดำเนินการภาพยนตร์เรื่องนี้ต่อไปอย่างไร และยังเป็นวันเดียวกับที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ยื่นอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ด้วยเช่นกัน ทำให้ภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard และผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นที่รู้จักแพร่หลายในวงการภาพยนตร์และสังคมมากขึ้น

ข้อ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้การคัดค้านคำฟ้องข้อ ๓ ของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ โดยขอให้การคัดค้านตามลำดับ ดังต่อไปนี้

๓.๑ ตามคำฟ้องข้อ ๓.๑ ของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่กล่าวอ้างว่าพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นกฎหมายที่กำหนดให้เจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งทางปกครองให้สิทธิแก่คู่กรณี แต่ที่กำหนดข้อยกเว้นในการให้สิทธิไว้ด้วย กล่าวคือ

“มาตรา ๓๐ ได้กำหนดไว้ในกรณีที่คำสั่งทางปกครองอาจกระทบถึงสิทธิของคู่กรณี เจ้าหน้าที่ต้องให้คู่กรณีมีโอกาสดังต่อไปนี้ที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน

ความในวรรคหนึ่งมิให้นำมาใช้บังคับในกรณีดังต่อไปนี้ เว้นแต่เจ้าหน้าที่จะเห็นสมควรปฏิบัติเป็นอย่างอื่น

(๑) เมื่อมีความจำเป็นรีบด่วนหากปล่อยไว้จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือจะกระทบต่อประโยชน์สาธารณะ

(๒) เมื่อจะมีผลทำให้ระยะเวลาที่กฎหมายหรือกฎกำหนดไว้ในการทำคำสั่งทางปกครองต้องล่าช้าออกไป

(๓) เมื่อเป็นข้อเท็จจริงที่คู่กรณีนั่นเองได้ให้ไว้ในคำขอ คำให้การหรือคำแถลง

(๔) เมื่อโดยสภาพเห็นได้ชัดในตัวเองว่าการให้โอกาสดังกล่าวไม่อาจกระทำได้

(๕) เมื่อเป็นมาตรการบังคับทางปกครอง

(๖) กรณีอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ห้ามมิให้เจ้าหน้าที่ให้โอกาสตามวรรคหนึ่ง ถ้าจะก่อให้เกิดผลเสียหายอย่างร้ายแรงต่อประโยชน์สาธารณะ” นั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้การคัดค้านว่า ภาพยนตร์ที่มีผู้ยื่นคำขออนุญาตนำภาพยนตร์ออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร มีจำนวนมากและทุกวัน ซึ่งการพิจารณาและอนุญาตตามมาตรา ๒๕ ของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์จะต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จภายใน ๑๕ วันนับแต่วันที่ได้รับคำขอ ถ้าพิจารณาไม่เสร็จภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าวให้ถือว่าอนุญาตตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าในวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการตรวจพิจารณาภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทั้ง ๗ คน ได้ดูเนื้อหาของสาระของภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวจนจบเรื่อง ซึ่งไม่แตกต่างจากการตรวจครั้งแรก และไม่ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ หรือผู้รับมอบอำนาจ ได้มารอขอเข้าชี้แจงในห้องพิจารณาภาพยนตร์ กรมส่งเสริมวัฒนธรรม แต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้ประชุมร่วมกัน โดยพิจารณาจากเนื้อหาของสาระแล้วเห็นว่า เนื้อหาสาระของภาพยนตร์เรื่องนี้ เน้นในเรื่องของการร่วมเพศมากเกินไป โดยเฉพาะมีฉากที่เห็นอวัยวะเพศในระหว่างการร่วมเพศ และเนื้อหาเป็นการนำเสนอพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ซึ่งขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน จึงมีมติไม่อนุญาตเนื่องจากมีเนื้อหาขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชนตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับ หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้มีการคัดทอนภาพยนตร์เรื่องนี้จะขาดความต่อเนื่อง หรือหากให้แก้ไขเนื้อหาของสาระจะต้องใช้เวลามากหลายวัน ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตรวจพิจารณาซึ่งต้องดูเนื้อหาของสาระของภาพยนตร์ทั้งเรื่องใหม่อีกครั้งจะไม่ทันกำหนดเวลา ๑๕ วัน หากไม่แล้วเสร็จภายในเวลาดังกล่าวนั้นจะทำให้เกิดความเสียหายต่อราชการหรือสังคมหรือประโยชน์สาธารณะได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีความจำเป็นรีบด่วนหากปล่อยให้เนิ่นช้าไปจะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือจะกระทบต่อประโยชน์สาธารณะได้ และจะทำให้ระยะเวลาที่กฎหมายหรือกฎหมายกำหนดไว้ในการทำคำสั่งทางปกครองต้องล่าช้าออกไปทั้งเนื้อหาของสาระของภาพยนตร์ก็ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปจากครั้งแรก จึงไม่จำเป็นต้องให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีโอกาสที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนตามคำฟ้องแต่อย่างใด

๓.๒ ตามคำฟ้องข้อ ๓.๒ ของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่กล่าวอ้างว่า คำสั่งทางปกครองที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อนุญาตให้ฉายภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะผู้ทำคำสั่งทางปกครองยังไม่ได้รับทราบข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญก่อนลงมติออกคำสั่งทางปกครองและการพิจารณาจึงต้องมีการประเมินข้อเท็จจริงประกอบด้วย โดยเฉพาะถ้อยคำที่มีความหมายกว้าง เช่น คำว่า “ศีลธรรมอันดีของประชาชน” และกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หลายคนไม่ได้รับชมภาพยนตร์และอ้างว่าในทางปฏิบัติของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในการพิจารณาภาพยนตร์เรื่องอื่นๆที่ผ่านมาทุกเรื่องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะพิจารณา

และทำคำสั่งทางปกครองโดยใช้วิธีอ่านเนื้อเรื่องย่อ พร้อมกับวินิจฉัยออกคำสั่งทางปกครองไปตาม คำวินิจฉัย โดยไม่ได้ชมภาพยนตร์ที่ต้องวินิจฉัยแต่เพียงสักเล็กน้อย นั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้การคัดค้านว่า ข้อกล่าวอ้างดังกล่าวเป็นเท็จเพราะผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์ คณะที่ ๒ ซึ่งประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิด้านต่างๆ เช่น ด้านภาพยนตร์ โทรทัศน์ ศิลปวัฒนธรรม หรือการคุ้มครองผู้บริโภค เป็นต้น โดยได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม จำนวนทั้งสิ้น ๗ คน จึงถือว่าเป็นคณะบุคคลตามที่พระราชบัญญัติ ภาพยนตร์และวิดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ให้อำนาจไว้ ซึ่งเป็นคณะบุคคลที่มีความรู้ความสามารถในด้านต่างๆ ที่กำหนดไว้ และยังเป็นตัวแทนของวิญญูชนทั่วไปที่ต้องใช้ดุลยพินิจภายใต้กรอบของกฎหมาย ในการตรวจพิจารณาและอนุญาตภาพยนตร์เรื่องหนึ่งเรื่องใดตามขั้นตอนที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้กำหนดไว้ โดย จะต้องดูเนื้อหาสาระของภาพยนตร์แต่ละเรื่องที่ส่งตรวจพิจารณาทุกครั้ง ทั้งนี้ ในการตรวจพิจารณา ภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ตรวจคำขอพร้อมด้วยเอกสารหลักฐาน ถูกต้องครบถ้วนแล้ว จึงตรวจพิจารณาภาพยนตร์โดยได้ดูเนื้อหาสาระของภาพยนตร์ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องทั้ง ๗ คน จากนั้นได้ประชุมหารือร่วมกันและมีมติเป็นเอกฉันท์ไม่อนุญาตเนื่องจากมีเนื้อหาขัดต่อศีลธรรมอันดี ของประชาชน ตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ในวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ซึ่งในวันเดียวกันนี้ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ก็ได้อยู่ในบริเวณห้องพิจารณาภาพยนตร์ กรม ส่งเสริมวัฒนธรรม แต่อย่างใด การกล่าวอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้ดูภาพยนตร์ตลอดทั้งเรื่อง จึงเป็นเท็จ และเลื่อนลอย ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้การยืนยันว่า มติไม่อนุญาตเนื่องจากมีเนื้อหาขัดต่อศีลธรรมอันดี ของประชาชนดังกล่าวนั้น เป็นการดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว

๓.๓ ตามคำฟ้องข้อ ๓.๓ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวอ้างว่าคำสั่งไม่อนุญาตให้ฉายภาพยนตร์เรื่องนี้ที่ออกโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะมิได้ปฏิบัติตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในกฎหมายฯ และต้องแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ แก่ไขตัดทอนเนื้อหา ก่อน หากผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่แก้ไขตัดทอนฯจึงมีอำนาจห้ามฉายหรือเผยแพร่ฯ... นั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้การคัดค้านว่าเป็นคำฟ้องที่กล่าวอ้างไม่ถูกต้อง เพราะ ประกาศ คณะกรรมการภาพยนตร์และวิดิทัศน์แห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์ในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และสื่อ โฆษณา พ.ศ. ๒๕๕๒ ข้อ ๗ กำหนดให้ ในกรณีที่คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์พิจารณา แล้วเห็นว่า ภาพยนตร์ที่ขออนุญาต ไม่มีลักษณะหรือเนื้อหาตามที่กำหนดไว้ในภาพยนตร์ประเภทที่ห้าม

เผยแพร่ในราชอาณาจักร ให้คณะกรรมการสั่งอนุญาตและให้กำหนดว่าภาพยนตร์ดังกล่าวจัดอยู่ใน ภาพยนตร์ประเภทใดตามมาตรา ๒๖ (๑) ถึง (๖) ดังนั้น ในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดูเนื้อหาสาระของภาพยนตร์และพิจารณาแล้วเห็นว่า ภาพยนตร์เรื่องนี้มี เนื้อหาที่แสดงการมีเพศสัมพันธ์ที่เห็นอวัยวะเพศ ซึ่งเป็นภาพยนตร์ประเภทที่ห้ามผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีดู ตาม มาตรา ๒๖ (๖) แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๖ แห่งกฎกระทรวง กำหนดลักษณะของประเภทภาพยนตร์ พ.ศ. ๒๕๕๒ แต่เนื่องจากการพิจารณาอนุญาตภาพยนตร์เรื่องนี้เป็น ภาพยนตร์ประเภทที่ห้ามผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีดูได้นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่าภาพยนตร์เรื่องนี้มียังเนื้อหา สาระเน้นในเรื่องของการร่วมเพศมากเกินไป โดยเฉพาะมีฉากที่เห็นอวัยวะเพศในระหว่างการร่วมเพศ และ เนื้อหาที่มีการนำเสนอพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เช่น สอนให้เด็กหรือเยาวชนสูบบุหรี่หรือดื่มสุรา เป็นต้น ซึ่งขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน จึงมีมติไม่อนุญาตตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และ วิดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้การยืนยันว่า การดำเนินการตรวจพิจารณาตลอดจนถึงการมีมติ ไม่อนุญาตดังกล่าวข้างต้น เป็นไปตามขั้นตอนของกฎหมายที่กำหนดไว้ทุกประการแล้ว

๓.๔ ตามคำฟ้องข้อ ๓.๕ ของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่กล่าวอ้างว่าคำสั่งไม่อนุญาตให้ฉายภาพยนตร์ เรื่องนี้ไม่ได้ระบุเหตุผลในการออกคำสั่ง จึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้การคัดค้านว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งไม่อนุญาตให้ ภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard ออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ตาม มาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ครบถ้วนตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว ประกอบกับการยื่นคำขออนุญาตของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ครั้งที่สองนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดูภาพยนตร์จนจบเรื่อง แล้ว มีเนื้อหาสาระไม่แตกต่างไปจากภาพยนตร์ที่เคยตรวจไว้แล้ว มีเพียงประโยคที่ปรากฏตัวอักษรว่า “ภาพยนตร์เรื่องนี้สร้างขึ้นจากจินตนาการของผู้สร้าง พฤติกรรมต่างๆ ของตัวละครในเรื่องเป็นเพียง เหตุการณ์สมมติ มิได้อ้างถึงบุคคลใดทั้งสิ้น โปรดใช้วิจารณญาณในการรับชม” ขึ้นปรากฏในตอนต้นก่อน เข้าชมเนื้อหาสาระของภาพยนตร์เท่านั้น การไม่อนุญาตภาพยนตร์เรื่องนี้เนื่องจากมีเนื้อหาที่ขัดต่อศีลธรรม อันดีของประชาชน ตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงเป็นเหตุผลที่ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ รู้กันอยู่แล้วโดยไม่จำเป็นต้องระบุอีก ตามมาตรา ๓๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติ ราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๕

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้การอีกว่า ตั้งแต่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับคำสั่งเอกสารท้ายคำฟ้อง หมายเลข ๑๘ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ยื่นอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในวันเดียวกับที่ได้รับคำสั่ง โดยไม่ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ติดตามทวงถามเหตุผลของคำสั่งกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่อย่างไร

๓.๕ ตามคำฟ้องข้อ ๔.๑ ของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่กล่าวอ้างว่าคำสั่งทางปกครองที่ผู้ถูกฟ้องคดี ทั้งสองไม่อนุญาตให้ฉายภาพยนตร์เรื่องนี้ เป็นการออกคำสั่งโดยไม่มีกฎหมายให้อำนาจไว้ และเป็นการ เลือกลงใช้อำนาจและใช้เหตุผลตามอำเภอใจ นั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้การคัดค้านว่าเป็นคำฟ้องที่อ้างหลักกฎหมายที่ไม่ถูกต้อง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงขอให้การว่า ในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard ซึ่งผู้ฟ้องคดี ที่ ๑ ได้ยื่นคำขออนุญาตนำภาพยนตร์ออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการตาม ขั้นตอนตามกฎหมายกำหนดทุกประการแล้ว ดังนี้

๑) ตรวจคำขออนุญาตพร้อมด้วยเอกสารหลักฐานถูกต้องครบถ้วนแล้ว ตามข้อ ๖ แห่งประกาศคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์ในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ และสื่อโฆษณา พ.ศ. ๒๕๕๒

๒) ได้ตรวจพิจารณาโดยดูเนื้อหาสาระของภาพยนตร์จนจบเรื่อง แล้วเห็นว่า ภาพยนตร์เรื่องนี้มีลักษณะเนื้อหาที่แสดงการมีเพศสัมพันธ์ที่เห็นอวัยวะเพศ ซึ่งเป็นภาพยนตร์ประเภทที่ห้าม ผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีดู (มาตรา ๒๖ (๖) ประกอบข้อ ๖ กฎกระทรวงกำหนดลักษณะของประเภทภาพยนตร์ พ.ศ. ๒๕๕๒ เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๒๗) ตามข้อ ๗ แห่งประกาศคณะกรรมการภาพยนตร์และ วีดิทัศน์แห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์ในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และสื่อโฆษณา พ.ศ. ๒๕๕๒

๓) แต่เนื่องจากในการพิจารณาอนุญาตภาพยนตร์ตามมาตรา ๒๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่าภาพยนตร์เรื่องนี้ มีเนื้อหาสาระเน้นในเรื่องของการร่วมเพศมากเกินไป โดยเฉพาะมีฉากที่เห็น อวัยวะเพศในระหว่างการร่วมเพศ และเนื้อหามีการนำเสนอพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เช่น สอนให้เด็กหรือ เยาวชนสูบบุหรี่หรือดื่มสุรา เป็นต้น จึงมีเนื้อหาที่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทั้ง ๗ คน จึงมีมติเป็นเอกฉันท์ไม่อนุญาตตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้การเพิ่มเติมอีกว่า กรณีการไม่อนุญาตภาพยนตร์เรื่องใดตาม มาตรา ๒๕ เป็นกรณีที่ไม่อนุญาตภาพยนตร์เรื่องนั้น ออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายใน ราชอาณาจักร ตามมาตรา ๒๕ ไม่ใช่การจำกัดให้ภาพยนตร์เรื่องนั้นอยู่ในประเภทที่ห้ามเผยแพร่ใน ราชอาณาจักร ตามมาตรา ๒๖ (๗) ตามที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวอ้างในคำฟ้องและในกรณีที่คณะกรรมการ พิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ มีมติไม่อนุญาตภาพยนตร์เรื่องใดออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่าย ในราชอาณาจักร ตามมาตรา ๒๕ แล้ว ผู้ยื่นคำขอสามารถยื่นคำขอภาพยนตร์เรื่องนั้นใหม่ได้โดยไม่มีข้อห้าม ตามกฎหมาย ดังนั้น การปฏิบัติราชการทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รวมทั้งเอกสารทำคำฟ้อง หมายเลข ๑๘ จึงเป็นการดำเนินการตามที่กฎหมายกำหนดไว้โดยชอบแล้ว

๓.๖ ตามคำฟ้องข้อ ๔.๒ ของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่กล่าวอ้างว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ที่ไม่อนุญาตให้ฉายภาพยนตร์เรื่องนี้ เพราะมีเนื้อหาที่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน เป็นคำสั่งที่ให้ เหตุผลลาดเคลื่อนต่อความเป็นจริงทั้งสิ้น... นั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์ และวีดิทัศน์ ผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้รับการแต่งตั้งตามกฎหมายจึงเป็นตัวแทนของวิญญูชนทั่วไปซึ่งเป็นตาม เจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดูภาพยนตร์เรื่องนี้จนจบเรื่องแล้ว และได้ใช้ดุลพินิจพิจารณา อย่างรอบคอบเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดไว้โดยชอบแล้ว

๓.๗ ตามคำฟ้องข้อ ๔.๓ ของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่กล่าวอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองควรจัด ประเภทคนดูภาพยนตร์เรื่องนี้ โดยห้ามผู้ดูที่มีอายุต่ำกว่า ๒๐ ปี ฯลฯ การใช้ดุลพินิจในการออกคำสั่งฯ จึงบิดเบือนข้อเท็จจริง และใช้อำนาจตามอำเภอใจโดยอาศัยทัศนคติของตนเป็นที่ตั้ง เป็นการออกคำสั่งฯ โดย มิชอบด้วยกฎหมาย นั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้การว่า ข้อกล่าวอ้างดังกล่าวเป็นข้ออ้างที่เลื่อนลอยไม่มี - หลักกฎหมาย และยังเป็นคำฟ้องที่ไม่มีข้อเท็จจริงที่แสดงให้เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้ใช้ดุลพินิจที่ บิดเบือนหรือใช้อำนาจตามอำเภอใจ ทั้งยังไม่ปรากฏว่าได้ทำให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับความเสียหายอย่างใดขึ้น อันเนื่องมาจากการไม่อนุญาตให้ภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard ออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือ จำหน่ายในราชอาณาจักร ตามมาตรา ๒๕ คำฟ้องดังกล่าวจึงไม่อาจรับฟังได้

๓.๘ ตามคำฟ้องข้อ ๔.๔.๑ - ๔.๔.๘ ที่กล่าวอ้างรวมกัน นั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้การคัดค้านว่า ภาพยนตร์เรื่องของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวอ้างในคำฟ้องทั้งหมด มีภาพยนตร์ จำนวน ๒ เรื่องเท่านั้นที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ตรวจพิจารณาและอนุญาตให้ออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ตามมาตรา ๒๕ ซึ่งได้แก่ ภาพยนตร์เรื่อง ชั่วฟ้าดินสลาย โดยมีหมายเลขรหัส ทย.๓๒๓๗/๒๕๕๓ ที่กำหนดให้เป็นภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้ที่มีอายุตั้งแต่สิบแปดปีขึ้นไป และภาพยนตร์ เรื่อง Millennium : Part 1 - The Girl with the Dragon Tattoo โดยมีหมายเลขรหัส ทย.๑๕๖๑/๒๕๕๓ และเป็นภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้ที่มีอายุตั้งแต่สิบแปดปีขึ้นไป

และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้การเพิ่มเติมอีกว่า ตามที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวอ้างในคำฟ้องมาโดยตลอดว่าการพิจารณาภาพยนตร์เรื่องใดจะต้องพิจารณาเนื้อหาทั้งหมดของภาพยนตร์เข็มรื้อยรวมกันนั้น แต่ปรากฏว่าในคำฟ้องข้อ ๔.๔.๑ - ๔.๔.๘ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กลับนำเอาบางฉากบางตอนของภาพยนตร์เรื่องอื่นมากกล่าวอ้างเพื่อให้ตนเองได้รับประโยชน์ จึงขัดกับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เอง กรณีจึงไม่อาจรับฟังได้ และหากพิจารณาเหตุผลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้วจะเห็นได้ว่าการพิจารณาในคดีนี้มีเหตุผลทั้งหมดรวมกันเป็นเนื้อหาของภาพยนตร์ทั้งเรื่อง มิใช่การพิจารณาบางฉากบางตอน

๓.๙ ตามคำฟ้องข้อ ๔.๕ ของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่กล่าวอ้างว่าคำสั่งไม่อนุญาตให้ฉายภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นคำสั่งที่ไม่มีทางสัมฤทธิ์ผลและขัดต่อหลักการ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้การคัดค้านว่า คำฟ้องในคดีนี้ได้อ้างเหตุที่แสดงเจตนาไม่มีความรับผิดชอบต่อสังคม กล่าวคือ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สั่งไม่อนุญาตให้ฉายภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard ออกฉายในราชอาณาจักร ไม่มีทางสัมฤทธิ์ผล เนื่องจากประชาชนทั่วไป แม้กระทั่งเด็กและเยาวชนสามารถเข้าถึงภาพยนตร์ได้โดยง่าย แสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้เสนอปัญหาในสังคมไทยแต่ไม่ได้เสนอแนวทางแก้ไขปัญหา กลับเห็นว่ารัฐล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง ทั้งการกล่าวอ้างว่าการสั่งไม่อนุญาตไม่มีทางสัมฤทธิ์ผล เป็นการกล่าวอ้างที่ไม่มี ความเคารพต่อกฎหมายซึ่งเป็นกฎหมายที่รัฐได้กำหนดขึ้นเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หากพิจารณามาตรา ๒๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และตามกฎหมายได้กำหนดให้ภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕ มิให้ถือว่าภาพยนตร์นั้นมีลักษณะที่ ผ่าฝืนบทบัญญัติตามวรรคหนึ่ง ดังนั้น หากภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard ได้รับอนุญาตแล้วก็ย่อมมิให้ถือว่าภาพยนตร์

เรื่องนี้มีเนื้อหาบ่อนทำลาย ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรืออาจกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของรัฐและเกียรติภูมิของประเทศไทย ข้อกล่าวอ้างตามคำฟ้อง จึงรับฟังมิได้

๓.๑๐ ตามคำฟ้องข้อ ๔.๖ ของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่กล่าวอ้างว่าคำสั่งไม่อนุญาตให้ฉายภาพยนตร์เรื่องนี้ บุคคลต่างๆ ในฐานะผู้กำกับ ผู้เขียนบท และไม่มีส่วนได้เสียในคดีนี้เห็นว่าเป็นการปิดกั้นการเรียนรู้ปัญหาต่างๆ ในสังคม นั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอคัดค้านว่า ความเห็นของบุคคลต่างๆ ตามที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ อ้างนั้น ล้วนแล้วแต่เป็นความเห็นส่วนตัวเช่นเดียวกับความเห็นของนักเขียนหรือนักวิชาการซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ แต่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อ้างหลักกฎหมายที่บังคับใช้แล้วเกิดปัญหาและเสียหายอย่างไร จึงไม่อาจรับฟังได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยกรรมการทั้ง ๗ คน ขอให้การยืนยันว่าเมื่อได้ดูภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard แล้ว ความเห็นที่พิจารณาเป็นไปตามหลักทางวิชาการทั้งสิ้น และได้ดำเนินการตามที่กฎหมายกำหนดไว้โดยชอบแล้ว นอกจากนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทั้ง ๗ คนยังเห็นอีกว่าหากภาพยนตร์เรื่องนี้ออกเผยแพร่จะกลายเป็นผลเสียหายอย่างร้ายแรงต่อสังคม วัฒนธรรมและสาธารณสุขประโยชน์มากผลที่ได้

๓.๑๑ คำฟ้องข้อ ๕ ของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่กล่าวอ้างว่าการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเป็นการกระทำละเมิดต่อเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การเขียน การสื่อความหมายของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ฯลฯ ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญ นั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอการคัดค้านว่า ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๔๕ ได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนให้บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณา และการสื่อความหมายโดยวิธีอื่น การจำกัดเสรีภาพจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เฉพาะเพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐ เพื่อคุ้มครองสิทธิ เสรีภาพ เกียรติยศ ชื่อเสียง สิทธิในครอบครัวหรือความเป็นอยู่ส่วนตัวของบุคคลอื่น เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ดังนั้น พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่จำกัดสิทธิและเสรีภาพดังกล่าว ดังปรากฏในคำปรารภของพระราชบัญญัติฉบับนี้ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ใช้อำนาจหน้าที่ในการตรวจพิจารณาและกำหนดประเภทภาพยนตร์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร เพื่อตรวจสอบการใช้สิทธิเสรีภาพของประชาชนที่แสดงออกในรูปแบบของ

ภาพยนตร์ ให้ไม่เกินขอบเขตของกฎหมายที่ให้ไว้ ทั้งนี้เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี
ของประชาชน

การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวอ้างว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่อนุญาตให้ภาพยนตร์เรื่อง Insects
in the Backyard ออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ก่อให้เกิดความเสียหายต่อ
เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณา และการสื่อความหมายโดยวิธีอื่น
ของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ทำให้ไม่สามารถใช้เสรีภาพดังกล่าวผ่านภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard ได้อีก
ต่อไปนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้การคัดค้านว่า การไม่อนุญาตให้ภาพยนตร์เรื่องนี้ ออกฉาย ให้เช่า
แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร นั้น เป็นไปตามที่กฎหมายให้อำนาจไว้ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ยังสามารถ
ใช้เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของตนผ่านรูปแบบของภาพยนตร์ได้ตามสิทธิที่มีในรัฐธรรมนูญ
แต่ต้องไม่ขัดกฎหมาย ไม่เกินขอบเขตที่กฎหมายกำหนด และไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี
ของประชาชน ประกอบกับผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ยังสามารถยื่นคำขออนุญาตภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard
ให้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์ใหม่ได้โดยไม่มีข้อห้ามตามกฎหมายแต่ต้องเป็นไปตาม
กฎหมายและไม่เกินขอบเขตของกฎหมายเช่นกัน แต่ผู้ฟ้องคดีกลับเลือกการใช้สิทธิอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดี
ที่ ๑ และฟ้องคดีต่อศาลซึ่งเป็นแนวทางที่ใช้เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถูกจำกัด
มากกว่า การยื่นคำขออนุญาตภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard ใหม่

ข้อ ๔. ในเรื่องค่าเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เรียกร้องให้ชดใช้ตามคำขอท้ายคำฟ้อง นั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้การคัดค้านว่า ความเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เรียกร้องให้ชดใช้เป็น
เงินจำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท นั้น เป็นการอ้างเหตุผลส่วนตัวของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่คิดและกำหนดขึ้นเองอย่าง
เลื่อนลอย ไม่มีเหตุผล ไม่มีที่มาที่ไปของจำนวนเงินดังกล่าวเลย และไม่มีพยานหลักฐานยืนยันสนับสนุน
ข้อกล่าวอ้าง ตามคำฟ้องผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มิได้กล่าวหรืออ้างเหตุหรือผลใดๆก่อนเลย ข้อเรียกร้องนี้จึงไม่อาจรับ
ฟังได้ และเมื่อพิจารณาจากคำฟ้องพร้อมด้วยพยานหลักฐานทั้งหมดของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว เห็นได้ว่าไม่มี
ข้อเท็จจริงใดเพียงพอที่แสดงให้เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับความเสียหายอย่างใดขึ้นอันเนื่องมาจากการไม่
อนุญาตให้ภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard ออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายใน
ราชอาณาจักร ตามมาตรา ๒๕ แต่ในทางตรงกันข้าม ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ประโยชน์จากการไม่อนุญาต
ภาพยนตร์เรื่องนี้มากกว่าที่จะเห็นได้จากผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีการเตรียมที่จะทำการยื่นอุทธรณ์ต่อ
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในวันเดียวกับที่ได้รับแจ้งมติไม่อนุญาต และในวันที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มารับฟังคำสั่งก็ได้เชิญ

สื่อมวลชนมาด้วยในวันดังกล่าว ทั้งนี้เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์ส่งเสริมภาพยนตร์และสร้างกระแส เพื่อให้เป็นที่รู้จักแพร่หลายทั่วไป โดยมีเจตนาจะไม่แก้ไขใดๆในภาพยนตร์เลย ทำให้ภาพยนตร์เรื่องนี้และผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางในวงการภาพยนตร์และสังคม โดยได้รับการตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ และนิตยสารต่างๆรวมทั้งได้รับเชิญจากรายการโทรทัศน์ต่างๆ จนมีชื่อเสียงในวงการภาพยนตร์และสังคม ซึ่งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ยอมรับเองว่า แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งไม่อนุญาตภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard ออกฉาย ก็ทำให้ประชาชนทั่วไปแม้กระทั่งเด็กและเยาวชนสามารถเข้าถึงภาพยนตร์ได้โดยง่าย ทำให้ได้ประโยชน์จากความสนใจของประชาชนที่อยากทราบว่าภาพยนตร์เรื่องนี้มีเนื้อหาเป็นอย่างไร กรณีจึงไม่ได้เกิดความเสียหายอย่างใดที่สามารถเรียกร้องให้ชดเชยได้ตามข้อกล่าวอ้างในคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีที่ ๑

ข้อ ๕. ในส่วนที่ ศาลปกครองกลางได้มีหมายแจ้งคำสั่งศาลลงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทำคำให้การด้วยว่า ภาพยนตร์เรื่องต่างๆที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ อ้างในคำฟ้องว่าได้รับอนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้ฉายในราชอาณาจักรได้ โดยจัดประเภทตามมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง (๑) ถึง (๖) แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ รวม ๑๗ เรื่อง นั้น ถูกต้องตรงกับมติในการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หรือไม่ อย่างไร นั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้การตามคำสั่งศาลปกครองกลางเพิ่มเติมว่า ภาพยนตร์เรื่องที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวอ้างในคำฟ้องทั้งหมดมีภาพยนตร์ จำนวน ๒ เรื่อง เท่านั้นที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ตรวจพิจารณาและอนุญาตให้ออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ตามมาตรา ๒๕ ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่อง ชั่วฟ้าดินสลาย โดยมีหมายเลขรหัส กย.๓๒๓๗/๒๕๕๓ ซึ่งกำหนดให้เป็นภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้ที่มีอายุตั้งแต่สิบแปดปีขึ้นไป และภาพยนตร์ เรื่อง Millennium : Part 1 – The Girl with the Dragon Tattoo โดยมีหมายเลขรหัส กย.๑๕๖๑/๒๕๕๓ และเป็นภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้ที่มีอายุตั้งแต่สิบแปดปีขึ้นไป ส่วนภาพยนตร์เรื่องอื่นขอชี้แจง ดังต่อไปนี้

๑). เรื่อง Frozen Flower ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ คณะที่ ๑ โดยมีหมายเลขรหัส กท.๐๐๘๕๖/๒๕๕๒ ซึ่งขณะนั้นยังไม่มีกำหนดประเภทภาพยนตร์ เนื่องจากยังไม่มีกฎกระทรวงกำหนดลักษณะของประเภทภาพยนตร์ พ.ศ. ๒๕๕๒

๒). เรื่อง Bruno ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ๑ โดยมีหมายเลขรหัส ภย.๖๒๕/๒๕๕๒ และเป็นภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้ที่มีอายุตั้งแต่สิบห้าปีขึ้นไป

๓). เรื่อง ผู้หญิงห้าบาท ๒ ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ๑ โดยมีหมายเลขรหัส ภย.๒๑๓๘/๒๕๕๓ และเป็นภาพยนตร์ที่ห้ามผู้ที่มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีดู

๔). เรื่อง Chole ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ๑ โดยมีหมายเลขรหัส ภย.๘๔๔/๒๕๕๓ และเป็นภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้ที่มีอายุตั้งแต่สิบแปดปีขึ้นไป

๕). เรื่อง น้ำตาลแดง ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ๑ โดยมีหมายเลขรหัส ภย.๒๑๐๑/๒๕๕๓ และเป็นภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้ที่มีอายุตั้งแต่สิบแปดปีขึ้นไป

๖). เรื่อง โปรแกรมหน้าวิญญาณเฮี้ยน ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ๑ โดยมีหมายเลขรหัส ภย.๕๖๗/๒๕๕๔ และเป็นภาพยนตร์ที่ห้ามผู้ที่มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีดู

๗). เรื่อง สามชุก ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ๑ โดยมีหมายเลขรหัส ภย.๓๑๘/๒๕๕๒ และเป็นภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้ที่มีอายุตั้งแต่สิบสามปีขึ้นไป

๘). เรื่อง A Serious Man ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ๑ โดยมีหมายเลขรหัส ภย.๓๔๒/๒๕๕๓ และเป็นภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้ที่มีอายุตั้งแต่สิบแปดปีขึ้นไป

๙). เรื่อง เจื่อน ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ๑ โดยมีหมายเลขรหัส ภย.๘๖๖/๒๕๕๒ และเป็นภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้ที่มีอายุตั้งแต่สิบแปดปีขึ้นไป

๑๐). เรื่อง SUNDOME ๓ ไม่มีการยื่นคำขออนุญาตตรวจพิจารณา

๑๑). เรื่อง Slumdog Millionair ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ คณะที่ ๑ โดยมีหมายเลขรหัส กท.๐๐๔๕๘/๒๕๕๒ ซึ่งขณะนั้นยังไม่มีข้อกำหนดประเภทภาพยนตร์ เนื่องจากยังไม่มีกฎกระทรวงกำหนดลักษณะของประเภทภาพยนตร์ พ.ศ. ๒๕๕๒

๑๒). เรื่อง The Reader ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ คณะที่ ๑ โดยมีหมายเลขรหัส กท.๐๐๖๖๖/๒๕๕๒ ซึ่งขณะนั้นยังไม่มีข้อกำหนดประเภทภาพยนตร์ เนื่องจากยังไม่มีกฎกระทรวงกำหนดลักษณะของประเภทภาพยนตร์ พ.ศ. ๒๕๕๒

๑๓). เรื่อง Mulan ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ คณะที่ ๑ โดยมีหมายเลขรหัส ทย.๔๕/๒๕๕๓ และเป็นภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้ที่มีอายุตั้งแต่สิบสามปีขึ้นไป

๑๔). เรื่อง ๕ วัด ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ คณะที่ ๑ โดยมีหมายเลขรหัส ทย.๑๔๐๘/๒๕๕๓ และเป็นภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้ที่มีอายุตั้งแต่สิบแปดปีขึ้นไป

๑๕). เรื่อง Splice ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ คณะที่ ๑ โดยมีหมายเลขรหัส ทย.๑๕๗๑/๒๕๕๓ และเป็นภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้ที่มีอายุตั้งแต่สิบห้าปีขึ้นไป

และขอให้การเพิ่มเติมอีกว่า ตามที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวอ้างในคำฟ้องมาโดยตลอดว่า การพิจารณาภาพยนตร์เรื่องใดจะต้องพิจารณาเนื้อหาทั้งหมดของภาพยนตร์เชื่อมร้อยรวมกัน นั้น ปราบกฏว่าในคำฟ้องข้อ ๔.๔.๑ - ๔.๔.๘ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กลับนำเอาบางฉากบางตอนของภาพยนตร์เรื่องอื่นมากล่าวอ้างเพื่อให้ตนเองได้รับประโยชน์ จึงขัดกับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เอง กรณีไม่อาจรับฟังได้ และหากพิจารณาเหตุผลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว จะเห็นได้ว่า ได้มีการใช้เหตุผลทั้งหมดรวมกันเป็นเนื้อหาของภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard โดยมีได้มีการพิจารณาบางฉากบางตอนตามที่กล่าวหาในคำฟ้องแต่อย่างใด

ข้อ ๖. จากข้อเท็จจริงและพยานเอกสารหลักฐานตลอดจนเหตุผลที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ให้การคัดค้านคำฟ้องข้างต้น จึงเห็นได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติและคำสั่งไม่อนุญาตให้นำภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard ออกฉาย ให้เช่าฯ หรือ จำหน่ายในราชอาณาจักร โดยชอบด้วยกฎหมาย และกระบวนการออกคำสั่งทางปกครองนั้นผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีโอกาสชี้แจงข้อเท็จจริงหรือโต้แย้งแสดงพยานหลักฐาน / ได้รับชมภาพยนตร์ทั้งเรื่องพร้อมทั้งค้นหาข้อมูลของคำว่า “ศีลธรรมอันดีของประชาชน”... ด้วยแล้ว / ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมิได้อ่านแต่เนื้อเรื่องย่อแล้วออกคำสั่งไปตามคำแนะนำของคณะอนุกรรมการฯตามข้อกล่าวหาในคำฟ้อง / การออกคำสั่งฯจึงชอบด้วยกฎหมายและได้แสดงผลในคำสั่งที่ไม่อนุญาตให้ฉายภาพยนตร์แล้ว ฯลฯ ดังนั้น คดีไม่มีเหตุที่ต้องเพิกถอนมติและคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ไม่อนุญาตให้ฉายภาพยนตร์เรื่องที่พิพาทในคดีนี้ฯ และเพิกถอนมติการประชุมที่ ๑๑ / ๒๕๕๓ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พร้อมทั้งเพิกถอนหนังสือกระทรวงวัฒนธรรมที่ ๐๒๐๔.๑/ ๓๖๘๐ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๓ รวมทั้งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีสิทธิเรียกร้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองต้องร่วมกันชดใช้ค่าเสียหายจากการออกคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายฯเป็นเงินจำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำฟ้อง

ขอศาลปกครองกลางได้พิพากษายกคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ต่อไปด้วย

ลงชื่อ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

(นายทรงชัย ประสาธน์วิเศษ)

พนักงานอัยการ สำนักงานคดีปกครอง สำนักงานอัยการสูงสุด

ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒